

ville det gå meget værre. Men jeg vil godt høre, om hr. Troels Lund Poulsen ikke vil forholde sig til, at der jo ligger den risiko i det, at hvis man er så bange for at gøre de store sure, betyder det, at man lader de store bestemme.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Først et svar til hr. Peter Skaarup: Jeg vil bare minde hr. Peter Skaarup om, at udgangspunktet for anerkendelse trods alt er, at et land har erklæret sig uafhængigt og anmoder om anerkendelse, hvilket jo ikke er tilfældet med Taiwan, fordi man stadig påberåber sig forbindelsen til Kina. Det er bl.a. det, som besværliggør en anerkendelse af Taiwan, og så lang tid den problemstilling ikke er løst, har man jo et voldsomt problem med det forslag, som hr. Peter Skaarup har fremsat.

Til spørgsmålet fra hr. Søren Søndergaard, om det er Venstres holdning, at man ikke tør sige de store imod; kan jeg kort konstatere: Selvfølgelig skal man sige de lande imod, som man mener giver årsag til problemer. Men jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard, at vi følger den EU-linje, som er lagt. Og jeg synes ikke på nuværende tidspunkt, at det er nødvendigt at tage et opgør med etkinapolitikken, det har jeg klart gjort rede for i min ordførertale, og så tror jeg ikke, vi kommer det nærmere.

Kl. 18.10

Formanden:

Efter aftale er det fru Margrete Auken som ordfører.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt sige tak, fordi jeg fik lov at komme ind her. Så kan jeg jo føje mig ind i rækken.

Men først vil jeg sige, at SF synes, det er et godt forslag. Vi vil støtte det og har ligesom Enhedslisten svært ved at forstå konsekvensen i regeringens politik, medmindre den er, som hr. Søren Søndergaard beskrev, at vi går efter størrelsen, når vi diskuterer, hvorvidt krænkelse af menneskerettigheder skal kritiseres.

Når man tænker på, da Eritrea fik sig sådan et los her for nylig, og det var på et meget patetisk grundlag; man kunne virkelig diskutere, om det ikke var noget som helst andet end bare tarveligt, at man ikke gav det dér land, efter alle de problemer, det havde haft, en chance for at få næsen oven vande. Men tværtimod fik man altså pustet sig op herinde om deres krænkelse af

menneskerettighederne, på trods af at vi havde en række meldinger om, at det så anderledes ud også. Det var den ene side af sagen.

Så har vi, som hr. Søren Søndergaard nævnte, haft Tjetjenindebatten. Vi hørte her forleden dag, at vores landbrugsminister skal til Kina. Nu er det altså blevet den rene stilleleg at kritisere menneskerettigheder i Kina, når det er regeringen. Tidligere var det dog sådan, at vi, så vidt jeg husker med god støtte fra den daværende opposition, i det mindste kunne få vores regerings repræsentanter til, når de var der, at kæfte op om menneskerettighedskrænkelserne i Kina, som jo har det – altså ikke krænkelse, men menneskerettighederne – skidt der. Der var det dog en selvfølge, at de skulle sige fra.

Nu er det blevet til, at man overhovedet ikke engang må sige det, for nu er det som om, at det, der vil hjælpe allerbedst, er, at stillelegen bliver konsekvent.

Jeg tror ikke, det er nogen særlig frugtbar politik, og det er i forhold til, at Taiwan vel er et af de bedste demokratier, vi har ude i det område, og et af de steder, hvor tingene fungerer, og som altså også fortjener, at vi siger det.

Det er jo ikke en medlemsstatus, der ligger i det her forslag, for så havde man forudsat, altså hvis de selvstændigt skulle have haft medlemsstatus, et brud med etkinapolitikken, men det er en observatørstatus, og det er jo derfor, vi synes, det er et rigtig godt skulderklap at give Taiwan, ud over vi har brug for at have dem i Verdenssundhedsorganisationen, fordi de faktisk er dygtige.

At Kina så bliver stram i betrækket, det synes jeg ærlig talt vi skal tage som den mindste omkostning ved trods alt bare at føre lidt menneskerettighedspolitik i Danmark, og at vi, når det angår lande, der er større end Eritrea og Zimbabwe og lignende, faktisk får sagt, at det her er ikke noget, der skal hindre den danske udenrigspolitik i at følge den linje, som vi jo i andre sammenhænge har lagt.

SF støtter forslaget og undrer sig sammen med et par af de andre ordførere over, at vi ikke har regeringens opbakning til det.

Jeppe Kofod (S):

Lad mig indledningsvis slå fast, at vi selvfølgelig har stor forståelse for Taiwans særlige situation i forhold til Kina og verdenssamfundet og kun kan beklage, at Kina og Taiwan ikke selv kan realisere et fuldt ud normaliseret forhold til hinanden.